

Metode de instruire

Metode de instruire

1. Cerghit, prezintă metodele de predare utilizate în învățământ, în general, noi încercând să efectuăm o particularizare în domeniul științelor educației. Etimologic, termenul de metodă, provenit din gr. methodos (compus din odos „cale”, „drum” și metha „către”, „spre”) înseamnă „drum care duce spre...”, „cale de urmat” în vederea aflării adevărului, în învățământ, metoda reprezintă o cale pe care profesorul o urmează pentru a-i încuraja pe elevi să ajungă la realizarea obiectivelor prevăzute, pentru a-i determina să găsească singuri calea proprie de urmat în procesul învățării. Altfel spus, metoda este o cale de acțiune comună profesor-elevi, care conduce de multe ori la realizarea instrucției și educației.

Noțiunea de metodă include patru elemente :

1. punct de plecare;
2. punct final (rezultatul);
3. subiectul acțiunii
4. obiectul asupra căruia se răsfrânge acțiunea (elevul).

Principalele **accepții** date metodei sunt:

- praxiologică - metoda este o tehnică de execuție care conduce la realizarea țelului propus. Fiecare acțiune cuprinde în structura ei funcțională o asemenea tehnică de lucru, o modalitate practică sau un mod specific de a acționa, un fel anume de a proceda
- cibernetică - metoda are semnificația unei tehnici de acțiune care impregnează în structura ei: elemente de programare (a operațiilor, a comportamentelor); elemente de comandă (sau de dirijare a activității) și elemente de retroacțiune (feedback): metoda este definită astfel ca o modalitate de direcționare a profesorului, însoțită de un control operativ al rezultatelor imediate și de o continuă ameliorare sau corectare a acestora, de ajustare a mersului mai departe a procesului de învățământ;
- funcțională și structurală - metoda poate fi considerată un ansamblu organizat de procedee destinate realizării practice a operațiilor care conduc la atingerea obiectivelor urmărite.

Procedeul reprezintă o tehnică de execuție mai limitată, un detaliu sau o componentă particulară a metodei. Ca elemente structurale ce concretizează o metodă, procedeele se subordonează finalităților de urmărit prin intermediul acestora și în cadrul ei și își păstrează importanța numai atâta timp cât situația o justifică. Folosirea unui exemplu relevant și menționat la locul potrivit în cadrul unei expuneri, dezbateri sau conversații poate să concretizeze foarte bine o idee, un concept, un mod de comportare etc. În general, relațiile dintre metodă și procedee sunt foarte dinamice, în sensul convertirii unui termen în celălalt și invers.

Principalele **funcții** ale metodelor sunt:

- **funcția cognitivă** - de conducere spre realizarea unor obiective de cunoaștere și de acțiune întemeiată pe cunoștințe;
- **funcția instrumentală** - servind ca adevărate „unelte” de lucru de care profesorii și elevii se servesc pentru atingerea obiectivelor stabilite, în această calitate, metodele sunt un mediator între elev și materia de studiat, între profesori și elevi, mijlocind studierea materiei respective;
- **funcția normativă** - de indicare a procedeelelor mobilizate, a manierei de predare, de învățare;
- **funcția formativ-educativă** - de influențare, concomitent cu îndeplinirea obiectivelor de cunoaștere a unor laturi ale personalității elevilor, ca și a celor afectiv-motivaționale ori a tipurilor de conduită morală, socială

Metodele pot fi **clasificate** după criterii diferite. Astfel:

- după **criteriul istoric** - se face distincție între:
 - metodele vechi (clasice sau tradiționale)
 - cele noi sau moderne;
- după **gradul de generalitate** - se vorbește despre :
 - metode generale
 - metode particulare sau speciale;
- după **caracterul individual/social** – există:
 - metode de muncă individuală, divizate în:
 - libere

- direcția profesorului
 - programate;
- metode de muncă colectivă (cu întreaga clasă)
- metode de muncă frontală (de adresare întregii clase, dar fiecare elev lucrând individual);
- după obiectivele urmărite :
 - metode de predare propriu-zisă departajate în:
 - metode de transmitere
 - asimilare a cunoștințelor,
 - metode de formare a priceperilor și deprinderilor
 - metode de fixare și consolidare
 - metode de aplicare
 - metode de evaluare a rezultatelor învățării;
- după caracterul activității mentale - se utilizează metode:
 - algoritmice
 - nealgoritmice
 - euristice
 - creatoare
- după tipul de experiență de învățare - se întâlnesc metode :
 - bazate pe învățarea receptivă,
 - bazate pe învățarea prin descoperire,
 - bazate pe învățarea prin acțiune practică,
 - bazate pe învățarea prin invenție,
 - bazate pe învățarea prin creație

Clasificarea metodelor de instruire după criteriul sursei cunoașterii, (care poate fi : I. experiența social-istorică a umanității (moștenirea culturală); II. experiența dedusă din contactul direct cu realitatea și III. experiența bazată pe acțiunea practică) pune în evidență existența a trei mari categorii de metode:

A. metode de comunicare;

B. metode de exploatare a realității

C. metode de acțiune.

A. Metodele de comunicare, utilizând un registru foarte convingător, se pot distribui, luând drept subcriteriu suportul purtător de informație (care poate să fie cuvântul oral, cuvântul scris sau cuvântul de asociație cu imaginea și sunetul - limbajul oral-vizual și limbajul interior), în următoarele tipuri de metode:

Metode de comunicare orală, subclasificate în:

- metode expozitive, din care fac parte: povestirea, descrierea, explicația, demonstrația teoretică, prelegerea școlară, prelegerea universitară (cursul magistral), conferința, expunerea cu oponent, prelegerea--discuție, conferința-dezbatere, informarea, micro-simpozionul, instructajul

***Avantaje:**

- reprezintă modalități de transmitere ordonată sistemică și continuă a unui sistem de cunoștințe
- sunt:
 - căi simple și funcționale
 - directe și rapide
 - economice și eficiente
- de predare
- în expunerea prof. elevii pot găsi un model coerent de gândire științifică și de vorbire
- conferă prof. spontaneitate și putere de adaptare la specificul temei.

***Dezavantaje**

- oferă cunoștințe de-a gata, în mod autoritar, obligându-i pe ascultători să accepte cunoștințele ca adevăruri
- se menține riscul de a genera pasivism la elevi, superficialitate și formalism
- cunoștințele se rețin parțial și se uită ușor
- notițele sunt fragmentare și inexacte
- provoacă scăderea rapidă a atenției

- metode interogative (conversative, dialogate), precum: conversația euristică, discuțiile în grup, dezbateră, discuția-dialog, consultația în grup, preseminarul, seminarul, dezbateră de tip „masă rotundă”, dezbateră „Philips-66”, brainstorming-ul (asaltul de idei), colocviul

*Avantaje:

- activează auditoriul transformându-l din receptor în partener de dialog
- se dezvoltă gândirea interogativă și asociațiile de idei, imaginația creativă
- dezvoltă intelectul prin solicitare și exersare, flexibilizează gândirea, activează și mobilizează motivația intrinsecă
- asigură feed-back rapid

*Dezavantaje

- mari consumatoare de timp
- nu pot fi utilizate oricând și oricum
- lipsa de informații prin transfer
- riscul transformării interacțiunii într-un dialog steril
- utilizare neeconomicoasă a timpului

- metoda problematizării - de instruire prin rezolvări de situații--problemă.

Metode de comunicare scrisă sau livrestă (bazate pe lectura textului scris sau tipărit), dintre care: munca utilizând manualul sau cartea, analiza (investigația) de text, informarea, documentarea

*Avantaje:

- obișnuiesc elevul cu munca independentă
- în timp, va asigura autonomia funcțională a educatului

*Dezavantaje

- studiul individual e o problemă de competență
- această competență trebuie formată în timp cu ajutorul profesorului

Metode de comunicare oral-vizuală - instruirea prin filme, instruirea cu ajutorul transmisiilor televizate, instruirea prin tehnicile video, instruirea bazată pe înregistrări sonore

*Avantaje:

- solicită simultan mai mulți analizatori
- crește performanțele de reținere a informațiilor
- fac accesibile ideile teoretice (imagini)
- integrează informațiile în scenarii actuale
- scurtează timpul de instruire

*Dezavantaje

- mari consumatoare de timp

Metode de comunicare interioară - reflecția personală (meditația profundă) și experimentul mintal.

B. Metodele de explorare organizată a realității (metode obiective sau intuitive) se pot împărți și ele în două subgrupe principale, în funcție de caracterul acțiunii explorării:

- Metode de explorare directă a realității**, în esență metode de învățare prin cercetare, prin descoperire, așa cum sunt: observația sistematică (independentă sau dirijată), experimentul, cercetarea documentelor și relicvelor istorice, efectuarea de anchete, studiul de caz, studiile comparative, elaborarea de monografii, explorarea prin coparticipare la evenimentele vieții cotidiene
- Metode de explorare indirectă a realității** (bazate pe contactul cu substituții obiectelor și fenomenelor reale) din care fac parte metodele demonstrative și metoda modelării (studierii pe modele)

*Avantaje:

- experiența personală dobândită de educat în contactul cu realitatea
- formarea calităților și capacităților de explorare
- sporirea competenței și autonomiei în acest sens

C. Metode bazate pe acțiune (metode practice). După caracterul acțiunii, acestea se grupează în:

- **Metode de acțiune reală**, din care fac parte metoda exercițiului sau a exersării, lucrările practice, lucrările de atelier, activități creative, elaborarea de proiecte-acțiune, activități de muncă productivă

Metoda exercițiului

*Avantaje:

- contribuie implicit și la rezolvarea altor sarcini:
- adâncirea înțelegerii noțiunilor, regulilor, prin aplicarea lor la situații noi
- consolidează cunoștințele și deprinderile
- dezvoltă operațiile mentale și ajută la constituirea lor în structuri operaționale
- sporirea capacității operatorii a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, oferind posibilități noi de transfer productiv și eficient al acestora
- prevenirea uitării și confuziilor
- dezvoltarea unor capacități și aptitudini intelectuale și fizice, a unor calități morale și trăsături de voință și caracter

- **Metode de acțiune simulată sau fictivă** (metode de simulare), dintre care : jocurile didactice, jocurile de simulare (interpretarea de roluri), învățarea dramatizată, învățarea pe simulatoare

*Avantaje:

- metoda jocului valorifică avantajele dinamicii de grup, interdependențele , spiritul de cooperare, participarea efectivă și totală la joc
- angajează și elevii timizi sau slabi
- crește gradul de coeziune al clasei
- întărește trăsături morale
- sporește responsabilitatea, activismul , spiritul critic, inițiativa

D. La toate aceste categorii principale se adaugă o a patra categorie de **metode de raționalizare a activităților de predare/învățare**, ce cuprind numeroase elemente aparținând metodelor mai sus amintite, între acestea se pot enumera metodele algoritmice, instruirea programată, instruirea asistată de calculator și alte metode bazate pe principiul programării.

Metodele cele mai uzitate la nivelul procesului de învățământ:

▪ **Expunerea**

Definiția dată expunerii relevă faptul că : aceasta constă în prezentarea orală a unei teme, într-o organizare logică a ideilor, densă și fluentă. Realizarea unei expuneri necesită o preocupare deosebită în ceea ce privește :

- esențializarea informației;
- ierarhizarea strictă a ideii;
- enunțarea unor ipoteze și teorii;
- analiza și interpretarea critică a unor puncte de vedere.

Tendențele moderne evidențiate în evoluția expunerii vizează promovarea unor noi variante ale acesteia care să-i amelioreze limitele de pasivitate și de flux unidirecțional de comunicare, precum și slabele posibilități de interacțiune profesor - student. Astfel, pot fi identificate expunerea cu oponent, prelegerea--dezbatere sau prelegerea dialogată.

a) Expunerea cu oponent vizează o formă dramatizată a expunerii presupunând participarea unui al doilea cadru didactic sau a unui student în calitate de oponent, care, prin intermediul unui simț critic bine dezvoltat, poate interveni în desfășurarea expunerii cu întrebări, observații etc., dinamizând și înviorând cursul acesteia. Rolul

motivator al interpelărilor transformă prelegerea într-o metodă mai activă și mai stimulativă pentru restul auditoriului. Sporește implicit participarea intelectuală a auditoriului.

b) Expunerea-dezbatere poate fi rezultanta unei combinații lesnicioase în plan academic a dezbaterii cu prelegerea, rezultând un hibrid metodologic, cu sporită eficiență atât în plan psihologic, cât și la nivel de conținut, în structura și în derularea sa, expunerea-dezbatere debutează cu o scurtă prelegere făcută de către profesor, când acesta expune tezele principale ale unui anumit conținut științific și creează astfel un fundament pentru dezbaterile viitoare. Această „punere în temă” este favorabilă pentru situațiile de instruire în care parcurgerea prealabilă a unei bibliografii nu mai face necesară expunerea integrală a conținutului, ci mai ales rezumarea lui și stimularea participării, prin particularitățile structurale ale prelegerii, la dezbateri.

c) Expunerea dialogată reprezintă cea mai importantă formă de exercitare într-o manieră modernă a prelegerii în învățământul superior. Ea constă într-o îngemănare a prelegerii cu intervențiile conversative din partea auditoriului, creându-se astfel posibilitatea licitării elementelor mai puțin înțelese și constituindu-se pe această cale un cadru afectiv și interacțional favorabil participării active a studenților. Această formă a prelegerii solicită multă flexibilitate din partea profesorului propunător și o atitudine de deschidere în raport cu studenții a acestuia. Totodată, ies în evidență la acest nivel disponibilitățile interacționale și socioafective ale profesorului, precum și simțul echilibrului din partea elevilor/ studenților intervenienți.

▪ **Conversația**

Conversația se definește ca o modalitate de angajare a unui întreg sistem de interacțiuni verbale profesor - elevi, elevi - profesor, interacțiuni care pot contribui la clasificarea și precizarea noilor cunoștințe, la aprofundarea înțelegerii și integrării acestora, la sistematizarea și verificarea lor etc. Etimologia cuvântului latinesc conversația, compus din con, cum „cu” și din versus „întoarcere”, arată că este vorba despre o întoarcere și reîntoarcere asupra unei experiențe de cunoaștere câștigată anterior de interlocutori în scopul desprinderii unor noi generalizări, a unor concluzii.

în raport cu funcțiile pe care și le poate asuma, utilizarea conversației poate îmbrăca mai multe forme, precum:

- conversația euristică - ce conduce la descoperirea de noi adevăruri, la elaborarea unor noi cunoștințe ;
- conversația de consolidare și sistematizare a cunoștințelor;
- conversația de verificare sau de control - folosită în scopul verificării, examinării și evaluării achizițiilor cognitive;
- conversația formativă - de sensibilizare, de întărire a convingerilor, de influențare a atitudinilor, opiniilor etc.

Cel mai frecvent utilizată cu cele mai mari beneficii pentru formația elevilor este conversația euristică. Prin specificul ei, această variantă se prezintă ca o succesiune de întrebări, manevrate cu abilitate de profesor, în alternanță cu răspunsurile elevilor, care sunt stimulați să întreprindă o investigație în sfera informațiilor deja deținute. Prin prelucrarea acestor informații, elevii trebuie să ajungă la elaborarea unor noi cunoștințe, a unor noi generalizări, la descoperirea unor noi adevăruri (pentru ei), la imaginarea unor soluții sau alternative la problemele luate în discuție. Întrebările enunțate au menirea să incite curiozitatea, setea de cunoaștere, căutarea, sesizarea unor relații cauzale, să stimuleze detectarea asemănărilor și deosebirilor ce caracterizează un grup de obiecte, o categorie de fenomene , să favorizeze anticipația și enunțul de ipoteze, să faciliteze alegerea, deciziile. Cu alte cuvinte, scopul lor este să conducă efortul de învățare spre no achiziții. Evident, un asemenea dialog nu poate determina însușirea unor date nume, denumiri, fapte, întâmplări, fenomene absolut noi, fără o informație primită anterior.

Eficiența conversației în forma ei euristică este redată de caracterul întrebărilor utilizate. Sunt de preferat întrebările „deschise” și cele globale, care solicită gândirea, care lasă mai multă libertate de căutare, de cercetare, de învățare prin descoperire, ca și întrebările de anticipare sau care pun în mișcare anumite operații mintale, ca de exemplu: „ce este aceasta?” -impune o clarificare; „unde și când ? ” - o ordonare în spațiu și timp; „din ce cauză ? ” - o explicație; „în ce scop ? ” - o evaluare; „cât ? ” - o numărare etc. Sau, în locul întrebărilor cu funcție reproductivă, de tipul: „ce este?” „cine?”, „ce?”, „cum?”, „când?”, „unde?”, de dorit sunt întrebările productive, de tipul celor cauzale: „de ce?”, a celor ipotetice: „dacă.., atunci... ? ” ori întrebările care impun explicații. Principalele tipuri de întrebări sunt:

- întrebările convergente, care îndeamnă la analize, comparații, sinteze, interogări, asociații de idei etc.;
- întrebările divergente, ce exersează gândirea pe traiectorii inedite, originale, conducând la o diversitate cât mai mare de soluții, precum și
- întrebările de evaluare, care solicită elevii să emită judecăți de valoare proprii.

Eficiența conversației este condiționată atât de caracterul, cât și de calitatea răspunsurilor. Au prioritate răspunsurile construite, mai importante decât cele selectate (alegerile cu posibilități multiple).

Oricum, inițiativa dialogului nu trebuie să aparțină numai profesorului; dimpotrivă, și elevii trebuie să fie obișnuiți încă de timpuriu să întrețin, conversații utile cu profesorii și cu colegii lor. În această privință, ei au nevoie de încurajare prin „sanționarea” pozitivă a răspunsurilor lor, prin confirmări aprobări, reluarea unor idei, sublinierea a ceea ce au ele esențial, integrare, acestora ca puncte de sprijin în contextul lecțiilor etc. fără a omite criticile dezaprobările și respingerile necesare, acolo unde este cazul.

▪ **Studiul de caz**

Specificul metodei constă în tendința de apropiere a învățării de viața reală pornindu-se de la premisa că, acolo unde există o oarecare similitudine între situația de învățare și situația de viață, învățarea devine mult mai eficientă. Pentru aceasta, se ia drept punct de plecare o reprezentare a unei situații desprinse din realitate și problemele care decurg din ea. Mai curând decât profesorul, sursa învățării o reprezintă aceste probleme. Căci problema este aceea care creează o structură ce înglobează învățarea prin participare la analiză și discuție.

Studiul de caz se impune astfel ca una dintre cele mai active metode, de mare valoare euristică și aplicativă, în acest sens, ea poate fi utilizată:

- fie ca suport al **cunoașterii inductive**
- fie ca bază a unei **cunoașteri deductive**.

A. În prima ipostază, metoda favorizează o confruntare directă cu o situație reală, autentică, cu un „caz de viață” reprezentativ și semnificativ pentru anumite stări de lucruri mai generale, proprii unui sector al cunoașterii sau al acțiunii practice. Un asemenea „caz” condensează în sine esențialul și prin aceasta devine în măsură să arunce o lumină asupra a ceea ce este general valabil pentru o întreagă clasă de obiecte sau pentru o întreagă categorie de fenomene ori evenimente. Se poate lua în studiu, bunăoară, exemplul Renașterii italiene pentru a înțelege întreaga epocă a Renașterii europene ; se poate analiza cazul unei catastrofe ecologice pentru a sesiza întreaga problematică a protecției naturii. De la premise particulare se poate ajunge astfel la dezvăluirea generalității, la formularea unor concluzii generalizatoare (noțiuni, reguli, principii, legi etc.). Scopul principal urmărit de această dată îl constituie analiza atentă a problemei speței împreună cu faptele, opiniile și aprecierile asociate cazului dat și dezbateră deschisă a acestora, enunțarea unor alternative și testarea lor, luarea în discuție a deciziei finale privind soluția optimă ce se degajă, luarea în considerație a valorilor.

B. În cea de-a doua ipostază, studiul de caz poate servi la concretizarea unei idei, a unei generalizări; studiul de cazuri concrete poate contribui la ilustrarea unei problematice mai largi, spre exemplu, de marketing, de management, de politică economică, de cooperare tehnică, de formare profesională etc. sau, pur și simplu, poate să faciliteze transferul de cunoștințe ori de deprinderi, însușite prin învățare, la probleme sau situații altele decât cele expuse în cadrul predării sau la care se referă conținutul unei materii; poate înlesni interpretarea unor principii învățate într-o situație reală sau aplicarea unor practici în condiții noi.

Metoda cazurilor poate să fie aplicată în cel puțin trei variante mai frecvent întâlnite:

- a) **Metoda situației** - bazată pe prezentarea completă a cazului selectat, în fața elevilor, aceștia primind toate informațiile necesare soluționării cazului-problemă dat. Avantaje: discutarea cazului începe imediat; dezavantaje : timpul pus la dispoziție este mult prea redus.
- b) **Studiul analitic al cazului** (Incidence Method) - și aici se face prezentare completă a situației date, dar informațiile necesare soluționării sunt redată numai parțial sau deloc. Avantaje : obligă la căutarea și procurarea personală a informației utile soluționării; cultivă efortul muncă independentă cu diferitele surse de cunoaștere ; obișnuiește elevii cu formularea exactă a întrebării, cu găsirea corelațiilor esențiale etc.
- c) **Elevii/studentii nu beneficiază de nici o prezentare completă asupra situației și nici de informații necesare soluționării** cazului-problemă. Ei li se propun doar sarcini concrete de rezolvat, urmărind să se descurce prin eforturi proprii. Organizarea activității prin intermediul metodei se poate realiza în mă multe feluri. Cazul poate fi dat în cercetare:
 1. întregii clase, cu care se poartă discuții colective la început și în final;
 2. unei grupe restrânse, ceilalți elevi urmărind discutarea cazului și formulând observații critice în final;
 3. fiecărui elev/student în parte, acesta fiind obligat să depună o intensă activitate și în final să-și expună concluziile ;
 4. la elevi/studenti diferiți, care să se ocupe de studiul unor cazuri diferite

Aplicarea acestei metode depinde de:

- felul în care profesorul alege cazul;

- focalizarea lui pe obiective clare și pertinente (adică raportările la ideile, principiile, legile, teoriile etc. care se intenționează a fi puse în evidență);
- informațiile oferite în mod direct sau indirect elevilor;
- modul în care aceștia urmăresc dezbaterile problemei și asociere* cunoștințelor;
- măsura în care se angajează într-un exercițiu al căutării, al descoperirii; ori al transferului creativ.

Există riscul compromiterii studiului de caz printr-o intervenție prea insistentă a profesorului în discuții. Rolul profesorului este acela al unui animator ce impulsionează discuțiile, imprimându-le un curs viu și fructuos, fără să se substituie efortului propriu-zis al celor care trebuie să dezbată cazul.

▪ **Metode creative de grup**

Metodele creative de grup sunt indispensabile în învățământ (inclusiv case de copii, școli ajutătoare). Fiind consacrate creativității în special, aceste metode formează tehnici promițătoare pentru activitatea managerială modernă din orice școală. Dintre metodele manageriale creative de grup aplicabile și în învățământul de toate tipurile, le semnalăm pe cele mai importante, cu scurte referiri asupra modalităților de desfășurare.

- Metoda brainstorming sau a asaltului de idei** își structurează activitatea în mai multe etape, și anume : constituirea grupului de brainstorming, organizarea ședinței, desfășurarea ședinței, activitatea brainstorming. Grupul brainstorming nu se poate suprapune sau confunda cu nici o structură organizatorică instituționalizată într-o școală, cu toate că asaltul de idei ar trebui să constituie dominantă activității atât a consiliului de administrație, cât și a colectivelor de catedră, comisiilor metodice, consiliului pedagogic etc. Principalul scop al acestei metode este emiterea de idei: cu cât mai multe, cu atât mai bine. Animatorul grupului trebuie să noteze toate ideile emise, chiar și cele vagi sau confuze. Selectarea ideilor se face în mai multe runde, pentru ca în final să rămână 5-6 idei importante.
- Sinectica (metoda Gordon)** sau metoda asociațiilor de idei; deși este mai pretențioasă decât alte metode de stimulare a creativității, aplicarea ei în grupurile secundare eterogene dă rezultate bune. Grupul de sinectică este mai restrâns decât grupul de brainstorming, având în componență cam 5-7 membri conduși de un lider. Liderul conduce ședința și emite propriile idei în momentul în care ceilalți membri nu o fac. Unele grupuri recomandă aducerea la ședință a unui expert care să reprezinte o „enciclopedie”, sursa de informații, cenzorul, această persoană fiind numită și „avocatul diavolului”.
- Metoda Philips 66** se aplică atunci când o situație trebuie analizată din mai multe puncte de vedere, când o problemă are mai multe soluții posibile. Metoda oferă posibilitatea participării la dezbateri, la găsirea soluțiilor, la alegerea celei mai potrivite strategii a unui număr cât mai mare de persoane, cu concepții diferite asupra modului de soluționare a unei probleme. Metoda propusă de D.J. Philips prevedea divizarea grupului mare în mai multe grupuri mici de câte 6 persoane, care să discute timp de 6 minute (de aici provenind și numele de Philips 66) în vederea rezolvării problemei puse în discuție. Desfășurarea unei ședințe creative de grup prin aceste metode parcurge următoarele etape :
 - constituirea a 2 până la 6 grupuri de câte 6 persoane;
 - reuniunea participanților în care fiecare lider de grup prezintă opiniile, soluțiile, punctele de vedere ale grupului pe care-l reprezintă;
 - dezbaterile opiniilor între liderii grupurilor pentru identificarea soluțiilor acceptabile;
 - acceptarea în plen a celor mai bune soluții.
- Metoda Brainwriting sau 6.3.5** este o metodă mai simplă, bazată pe tehnicile brainstorming-ului, dar cu precizarea că toate ideile se scriu. **6.3.5** vine de la propunerea ca 6 persoane să scrie 3 idei în 5 minute.